

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sprzedaż soczewek kontaktowych stanowi konsultację medyczną wymagającą fizycznego badania pacjenta, a zatem jest wyłączona z zakresu stosowania dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego ⁽¹⁾?
- 2) Jeżeli sprzedaż soczewek kontaktowych nie stanowi konsultacji medycznej wymagającej fizycznego badania pacjenta, czy wykładni art. 30 WE należy dokonywać w ten sposób, że sprzeczne z jego postanowieniami jest uregulowanie państwa członkowskiego, które stanowi, że soczewki kontaktowe mogą być sprzedawane wyłącznie w specjalistycznych punktach sprzedaży wyrobów medycznych?
- 3) Czy uregulowanie węgierskie, zgodnie z którym sprzedaż soczewek kontaktowych jest dozwolone jedynie w specjalistycznych punktach sprzedaży wyrobów medycznych, jest sprzeczne z zasadą swobodnego przepływu towarów?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 23 marca 2009 r. — Deutsche Lufthansa AG przeciwko Gertraud Kumpan

(Sprawa C-109/09)

(2009/C 141/44)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG

Strona pozwana: Gertraud Kumpan

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1, art. 2 ust. 1, art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE ⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy i/lub ogólne zasady prawa wspólnotowego należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu prawa krajowego, które weszło w życie w dniu 1 stycznia 2001 r., zgodnie z którym zawieranie umów o pracę na czas określony bez ograniczeń co do czasu ich trwania bez dalszych warunków z pracownikami po ukończeniu przez nich pięćdziesiątego ósmego roku jest możliwe, jedynie dlatego że ukończyli oni pięćdziesiąty ósmy rok życia?
- 2) Czy klauzulę 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego w dniu 18 marca 1999

r., wprowadzonego w życie przez dyrektywę Rady 99/70/WE ⁽²⁾ z dnia 28 czerwca 1999 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu prawa krajowego, które zezwala bez dalszych warunków na zawieranie bez obiektywnego powodu nieograniczonej liczby kolejnych umów o pracę na czas określony bez ograniczeń co do czasu ich trwania, jedynie dlatego że pracownik ukończył pięćdziesiąty ósmy rok życia w chwili wstąpienia w stosunek pracy na czas określony, a z wcześniejszą umową o pracę na czas nieokreślony zawarł z tym samym pracodawcą nie występuje ścisły związek przedmiotowy?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i/lub drugie:

Czy sądy krajowe powinny zaniechać stosowania przepisu prawa krajowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 303, s. 16

⁽²⁾ Dz.U. L 175, s. 43

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresní soud de Cheb (Republika Czeska) w dniu 23 marca 2009 r. — Česká podnikatelská pojistovna a.s., Vienna Insurance Group przeciwko Michalowi Bilasowi

(Sprawa C-111/09)

(2009/C 141/45)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Okresní soud de Cheb (Republika Czeska)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Česká podnikatelská pojistovna a.s., Vienna Insurance Group

Strona pozwana: Michal Bilas

Pytania prejudycjalne

1. Czy wykładni art. 26 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (zwanego dalej „rozporządzeniem”) należy dokonywać w ten sposób, że przepis ten nie zezwala sądowi na zbadanie swojej międzynarodowej jurysdykcji w przypadku, gdy pozwany wdaje się w spór, mimo tego że sprawa podlega zasadom dotyczącym jurysdykcji obowiązkowej na podstawie Sekcji 3 rozporządzenia, a skarga została wniesiona niezgodnie z tymi zasadami?
2. Czy pozwany może, poprzez to, że wdaje się w spór, ustalić międzynarodową jurysdykcję sądu w rozumieniu art. 24 rozporządzenia, nawet jeśli w przeciwnym razie postępowanie podlegałoby zasadom jurysdykcji obowiązkowej zawartym w Sekcji 3 rozporządzenia, a skarga została wniesiona niezgodnie z tymi zasadami?